

ANG MGA PASYENTE NG GILLETTE

(sa paningin ng mga naghihintay)

“Ang klinika ay gumagamot ng mga pasyente. Ang isang mapag-arugang pamayanan ay umaalalay sa mga tao.”

I. Ang mga Pasyente

Kapag unang pumasok ang isang pasyente sa pasilidad ng rehabilitasyon, bihirang siya ang pumili ng sandaling iyon. Kadalasan ay dumarating siyang may kasamang isang taong gumawa ng pinakamahirap na desisyon sa lahat: ang patuloy na maniwalang may daan pa.

Ang taong namumuhay sa tabi niya ay laging may dala-dalang iisang tanong sa loob. Kailan matatapos ang pagsubok na ito? At kasunod agad ang isa pa, matigas ang ulo at tahimik:

Bakit siya? Bakit kami?

Sa mga lugar na ito, gayunman, ang mga pasyente ay hindi lamang ang mga may dalang diyagnosis. Iyon ay sa medisina, sa mga klasipikasyon, sa mga protokol.

Iba ang realidad.

Pasyente rin ang mga naghihintay, ang mga sumasama, ang mga umaalalay. Pasyente ang mga namumuhay araw-araw sa tabi ng pagdurusa, kahati sa mga takot, sakripisyo, pag-asa, at pagod na kailanman ay hindi itatala ng anumang rekord medikal.

Sa pagpasok sa isang pasilidad ng rehabilitasyon, nakakikilala ka ng ibang mga tao, ibang mga kuwento, ibang mga kapalarang nakabitin. At habang ang ginagamot ay kadalasang lubog sa sarili niyang araw-araw na laban, ang sumasama ay nagmamasid, naghahambing, nagninilay.

Nakakikita siya ng mas mabibigat na kaso, mas malulubhang kondisyon, mas mahahabang landas.

At, halos may kasamang pakiramdam ng pagkakasala, naiisip niya:

“Kung tutuusin, puwede pa sanang mas malala.”

Ngunit bawat taong dumarating ay may dalang ibang kuwento, at nag-iingat sa kaibuturan ng loob ng iisang tanong, na sinasalamin at hinuhubog ng kawalang-katiyakan:

Ano ang magiging posible bukas?

Sa mga sandali ng paghihintay at ng pananatili, nagbabago ang likas na anyo ng mga usapan. Pakaunti nang pakaunti ang pagsasalita tungkol sa sakit, at padami nang padami ang tungkol sa buhay.

Ikinukuwento nila kung sino sila noon.

Inaalala nila kung paano nagsimula ang lahat.

Ibinabahagi nila ang maliliit na tagumpay na sa iba ay maaaring mukhang walang halaga ngunit para sa isang tao ay napakalaking yugto.

Nagsasalita sila tungkol sa di-nakikitang pag-unlad, sa mga pagkabigong kasabay na nabubuhay ng pagtitiyaga, sa pag-asang patuloy na nabubuhay sa loob ng paghihintay.

Higit sa lahat, nagsasalita sila tungkol sa mga nananatili sa tabi.

Kung gaano karaming sakripisyo ang ginagawa ng mga patuloy na nag-aabot ng kamay araw-araw.

At kadalasan ay may lumilitaw na isang kaisipang hindi inasahan ninuman:

“Tanggap ko na kung ano ako ngayon. Hindi iyon ang nagpapabigat sa akin. Ang nagpapabigat sa akin ay ang bigat na pinapapasan ko sa iba.”

Isa itong araw-araw na tapang.

Isang tahimik na tapang.

Isang lugar kung saan hindi mo kayang sumuko, kung saan bawat hakbang ay humihingi ng kalooban, kung saan maging ang lungkot ay itinatago upang protektahan ang mga nagmamahal sa atin.

Dahil ang mga nakatayo sa tabi natin ay nagmamasid sa atin nang may atensiyong marahil ay hindi pa natin kailanman naranasan.

Napapansin ang bawat galaw.

Ipinagdiriwang ang bawat pagbuti.

Pinagsasaluhan ang bawat pag-urong.

Tayo ang mga pasyente.

Ang mga naghahanap ng daan pabalik.

Para sa ilan, ang isang hakbang ay karaniwang bagay.

Para sa iba, isa itong tagumpay.

At gayunman, nananatiling nakatayo roon ang pag-asa, matigas ang ulo, kahit na tila ang lahat ay nagsasabi ng kabaligtaran.

Ang pagmamasid sa mga kuwento ng iba ay nagtuturo sa atin na kilalanin ang halaga ng mayroon pa tayo.

At ang sinumang tunay na dumaan sa pagdurusa ay nakauunawa ng isang katotohanang kadalasang hindi napapansin ng mga namumuhay sa pagiging normal:

hindi ang malalaking bagay ang umaalalay sa buhay.

Kung minsan, sapat na ang kaunti.

Kung minsan, sapat na ang halos wala.

At ang halos walang iyon ay maaaring maging lahat.

II. Epilogo

Ang isang pasyente ay isang tao.

Ang isang pamayanan ng pagdurusa ay higit pa roon.

Walang sinumang tunay na makapagsasabi: hindi ito kailanman mangyayari sa akin.

Walang kinikilalang kita ang karamdaman, walang sinusukat na prestihiyo, walang iginuguhit na pagkakaiba sa lipunan. Dumarating ito nang hindi humihingi ng pahintulot at binabago ang buhay ng taong natatagpuan nito at ng mga namumuhay sa tabi niya.

Dahil dito, dapat tayong matutong tumingin sa bawat araw nang may higit na pasasalamat.

Kadalasan, ang mga pasyente mismo ang pinakamalalim na nakauunawa sa halaga ng buhay, dahil nakilala nila ang karupukan nito. Alam nila kung gaano kahalaga ang isang simpleng kilos, isang nakaabot na kamay, isang maliit na pagbuting sa iba ay tila walang halaga.

At marahil ito ang dahilan kung bakit walang sinuman ang dapat mag-akalang may karapatan siyang humusga.

Hindi natin kailanman alam kung anong laban ang nilalabanan ng taong nasa harap natin.

Hindi natin kailanman alam kung ano ang nakatago sa likod ng isang saradong pinto, sa likod ng isang katahimikan, sa likod ng isang pagod na hindi kailanman ikinukuwento.

Itinuturo ng pagdurusa na ang buhay ay hindi lamang binubuo ng kung ano ang ating pag-aari, kundi ng kung ano ang nagagawa nating panatilihin kapag maraming kinukuha sa atin.

At saka natin natutuklasan ang isang simpleng katotohanan.

Para sa ilan, ang isang hakbang ay karaniwang bagay.

Para sa iba, isa itong tagumpay.

At bawat tagumpay ay karapat-dapat igalang.

III. Pahina ng May-akda

Ang akdang ito ay hindi ipinagawa ng sinuman.

Hindi ito ipinagbili.

Hindi ito ginawa para sa layuning pangkomersiyo.

Isinulat ito upang magpatotoo sa halaga ng rehabilitasyon, ng dignidad ng tao, at ng ugnayan ng mga tao.

Ang tanging bayad na hinihingi ay isang simbolikong dolyar — hindi bilang kabayaran sa akda, kundi bilang patotoo sa isang pinagsasaluhang paninindigan sa isang kultura ng pag-aaruga, pag-asa, at pananagutan.

Ferdinando